

ΕΙΣ ΤΟ ΤΡΑΜ

Ε ΠΑΝΗΡΧΕΤΟ ἀπὸ τὸ Φάληρόν της.

Ἐπανήρχετο ἀπὸ τὸ Φάληρόν του.

Ἐκάθητο παγωμένη, μὲ ροδοκύανον τὸ ἄκρον τῆς ρίνος, μεγάλα πτερὰ πρασινοχρύσου βόα, ὡς εἶδος σισύρας, ὑψηλὰ πέριξ τοῦ τραχήλου, σκεπάζοντα τὸ ἥμισυ τῆς ξανθῆς κεφαλῆς της. Τὸ κρῦον ἔπλεεν ἀκόμη ἐπὶ τοῦ προσώπου της, τοῦ τριανταφυλλένιου, ὡς στρῶμα πάχνης ἐπάνω εἰς ἀνθισμένην ροδοκινιάν. Οἱ μεγάλοι της ὀφθαλμοί, μαῦροι καὶ ῥεμβώδεις, σκεπασμένοι ἀπὸ τὴν λεπτὴν, βρεγμένην γάζαν τῆς δεκεμβριανῆς ἀτμοσφαίρας.

Καὶ ἦτο ἀφρημένη· ἔβλεπεν ἔξω ἐπιμόνως. Κάποια δυσάρεστος συνάντησις, ἴσως καμμία διάψευσις προσδοκίας. Ἴσως καὶ τίποτε. Τὰ χίλια δύο ἐκεῖνα ἀδιόρατα, ἀνεπαίσθητα, ἀσύλληπτα ἠθικὰ μικρόβια, τὰ ὁποῖα σωρευόμενα σᾶς κάμνουν καὶ δυσθυμεῖτε χωρὶς νὰ ἠξεύρετε διατί. Ἐν βλέμμα ἀδιαφορίας· εἰς ψυχρὸς χαιρετισμὸς· μία νευρική εὐθυμία, ἐννοοῦσα αἴφνης τὸ βλακῶδές της καὶ τερματιζομένη εἰς βλακωδεστέραν ἀθυμίαν· ἢ ἀνάμνησις τῆς μονοτονίας ἢ ὁποῖα σᾶς περιμένει ἀργότερα· οἱ οἰκεῖοι, οἱ γλυκύτατοι καὶ ἀνοστήτατοι οἰκεῖοι· τὸ κενὸν τῆς ὑπάρξεως· ἐν χάσμημα ἄνευ λόγου, καὶ ὕστερον πάλιν τὸ πείσμα, — τὸ πείσμα τὸ δολοφόνον· ὦ, αὐτὸς ἦτο λοιπὸν ὁ βίος ;

Καὶ ἔβλεπεν ἔξω, ἓνα οὐρανὸν χρώματος τέφρας ἀναλελυμένης ἐντὸς ποτηρίου νεροῦ, ἀποστάζοντα ὑγρασίαν φρικτὴν, κάτι τὸ ὁποῖον δὲν ἐτόλμα ἀκόμη νὰ γίνῃ βροχὴ, καὶ ἦτο πολὺ σιχαμερώτερον τῆς βροχῆς.

Ἀπέστρεψε τὰ βλέμματα ἔσω. Ἐκεῖ ὁ ἄγνωστος, ἀπέναντί της, διαγωνίως. Πολὺ ἀντιπαθητικὸν ὑποκαίμενον ! Εἶνε ἀδύ-

νατον δηλαδή νὰ μείνη καὶ κανεὶς μόνος δι' ὀλίγην ὥραν ;
Αἰωνίως θὰ εὐρεθῇ καὶ εἰς ἐνοχλητικὸς ἀπέναντί σας !

* *
*

Ὁ ἄγνωστος ἐδιάβαζεν ἐφημερίδα, χωρὶς προσοχὴν. Ἦτο νεώτατος σχεδὸν παιδί. Τί μισητὰ αὐτὰ τὰ παιδιὰ, τί γελοῖα ὄντα ; Ἀδέξιοι, αὐθάδεις, ὑπερήφανοι καὶ σαχλοὶ ὦ, ὅσον δι' αὐτὸ σᾶς τὸ ἐγγυῶμαι ! — Μόλις τὸν εἶχε παρατηρήσει λαθραίως, ὡς βλέπουν αἱ γυναῖκες, καὶ ἀπέστρεψε πάλιν τὰ βλέμματα ἔξω εἰς τὸν σιχαμερὸν καιρὸν.

Ἐκεῖνος ἔπαυσε ν' ἀναγινώσκη εἶχε στηρίζει τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ἔρεισινώτου, καὶ τὰ βλέφαρά του ἔκλεισαν αὐτομάτως. — Ὅριστε τρόπος ! Κοιμῶνται ποτὲ εἰς ἓν τόσῳ μικρὸν ταξειδάκι, καὶ μάλιστα ἐνώπιον κυρίας ! Τὸν παρετήρησε τότε καλὰ καλὰ, προσέχουσα, ἂν τυχὸν ἀνοίξη ἐξαίφνης τὰ ὄμματα, νὰ κάμη ὅτι βλέπει διὰ τοῦ ἀπέναντι παραθύρου, ἔξω. Ἄλλ' ἐκεῖνος ἦτο ἀναίσθητος εἶχεν ἐρμητικῶς κλειστοὺς τοὺς ὀφθαλμούς. Ποῖος ἠξέυρει τί ἐρρέμβαζεν ἴσως καὶ τίποτε ρεμβάζουν ποτὲ αὐτοὶ οἱ ἄνδρες ; . . . Ἐπειτα παίζετε μὲ τὴν βλακείαν τῶν 22 ἐτῶν ; Καὶ τὸν ἐξήταζε προσεκτικῶς, ἐνῶ κατ' ὀλίγον ὑπεχώρει ἡ ὀργίλη ἔκφρασις τῆς.

Τῆς ἔκαμνεν ἐντύπωσιν ἰδίως τὸ μέγαλον, ἀνέφελον μέτωπον καὶ τὸ ἀνοικτόκαρδον στόμα του. Στόμα ἀνθρώπου μὲ καρδίαν, μὲ αἴσθημα. Μέτωπον ἀνδρὸς τιμίου, ἀνδρὸς σωστοῦ. Ἐκράτει ἀκόμη τὴν ἐφημερίδα μὲ τὴν μίαν χεῖρα, κρεμαμένην τὴν ἄλλην εἶχεν ἐπὶ τῆς ράβδου του, ἀκουμβῶν ἐλαφρῶς, καὶ μὲ τοὺς κλειστοὺς τοὺς ὀφθαλμούς ἔβλεπεν ἔξω. Τί κανονικὴ κατατομὴ ! Τί εὐγενεῖς γραμμαί ! Φαντασθῆτε, ἂν αὐτὴ, μὲ τὰ 25 τῆς ἔτη, ἤμποροῦσε - τί τρελλαὶ φαντασίαι ! - νὰ πάγη ἀπλούστατα, σιγὰ σιγὰ, κοντά του, ν' ἀνοίξη τοὺς δύο βραχίονάς τῆς καὶ αἴφνης νὰ τὸ ἀρπάσῃ αὐτὸ τὸ παιδί μὲ τὸ ποιητικὸν μέτωπον καὶ νὰ τὸ πιέσῃ ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς, εἰς τὸ βάθος τῆς ἀγκάλης τῆς, δυνατὰ, δυνατὰ, ὅσον ἤμποροῦσε πλέον δυνατὰ, καὶ νὰ δαγκάσῃ ἐκεῖνο τὸ ἐρωτικὸν στοματάκι του. — Ἀκουσίως συνέσφιγξε τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τοῦ στήθους μὲ ἀκαριαῖον σπασμὸν ἡσθάνθη ζεστὴν πνοὴν φλογίζουσαν τ' ἄκρα τῶν βλεφαρίδων τῆς καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς

ὕγρανθησαν, ἐνῶ ἔλαφρά κόπωσης, στιγμιαία. ἐπίσει τοὺς ἄρμους τῶν γονάτων της. Ἡ μία της χεὶρ, στηριζομένη εἰς τὸ πλαίσιον τοῦ παραθύρου, κατέπεσεν ἀδρανῆς.

Καὶ τὸν ἔβλεπεν ἀκόμη, ἐνῶ οἱ χαρακτῆρές της εἶχον ἀποβάλλει τὴν πετρώδη τραχύτητά των καὶ ἠλλοιώθησαν· προσέλαβον τὸ παραπονεμένον ἐκεῖνο ὕφος μητρὸς, ἀτενίζουσης ἀρρωστημένον τέκνον της.

* *
*

Ἐξαίφνης ὁ νέος ἤνοιξε τὰ ὄμματα· ἐκύτταξε πρῶτα ἔξω, καλὰ καλὰ· κατόπιν ἐστράφη πρὸς τὴν συνοδοιπόρον· ἕως τότε δὲν τὴν εἶχε παρατηρήσει. Τὰ ὕγρά βλέμματά της ἀνεπαύοντο ἀκόμη παραπονεμένα ἐπὶ τοῦ προσώπου του. Ἐπὶ ἓν χιλιόστον τῆς στιγμῆς συνηντήθησαν μὲ τὰ ἐκπεπληγμένα ἰδικά του. Κατόπιν ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπόν της, βιαίως, μὲ ὀργήν, ἐνῶ αὐτὸς ἐξηκολούθει νὰ τὴν βλέπῃ ἀσκαρδαμυκτεῖ, ἠλιθίως, μὲ τὴν ἀφέλειαν τῆς χονδρῆς νεότητός του. Ἔλαβε τὴν στάσιν τοῦ ἐρωτοτρόπου· τὴν ἐκύτταζε γλυκά. ὦ, αὐταὶ αἱ ἀριστοκράτιδες! Θαρροῦν ὅτι εἶνε γεννημέναι εἰς ἄλλον κόσμον· δὲν καταδέχονται νὰ σᾶς ρίψουν οὔτε ἓν βλέμμα, ἔστω καὶ δι' ἐλεημοσύνην. . . Ἡ Κυρία ἦτο πολὺ ἀγέρωχος. Καὶ ὁ Κύριος ἤρχισε νὰ πεισμόνη. Αἱ βελουδίναι βλεφαρίδες της ἰδίως καὶ ἐκεῖνος — αὐτὸ εἶνε τὸ κωμικώτερον — ὁ μὲ τὰ μεγάλα χρυσοπράσινα πτερὰ βόας, ὁ καλύπτων τὸ ἥμισυ τῆς ξανθῆς κεφαλῆς της τὸν ἐθύμοναν, τὸν ἠρέθιζον, τὸν ἠλέκτριζον, τοῦ ἔδιδον μίαν παράδοξον αἴσθησιν φυσικῆς ἡδονῆς.

Αἶφνης ἠνοιχθῆ ἡ θύρα ἔξωθεν. Ἦτο ὁ σταθμὸς τῶν Ἀθηνῶν. Κατέβησαν καὶ οἱ δύο, ἀντιθέτως, χωρὶς νὰ στραφῆ ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον. Καὶ ἐτράβηξεν ὁ καθεὶς τὸν δρόμον του. — Καὶ οἱ δύο δύσθυμοι, πολὺ θυμωμένοι, ἀρκετὰ δυσηρεστημένοι μὲ τὸν ἑαυτὸν των καὶ μὲ τὴν κατασκευὴν τοῦ κόσμου!

Γ. ΚΑΤΣΕΛΙΑΔΗΣ

Τὸ μυστικὸν τῆς γυναικὸς

Τὸ μόνον ἀπαραθίαστον καὶ ἀνεξερεύνητον μυστικόν, τὸ ὁποῖον φυλάττει μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαθείας ἡ γυνή, εἶνε .... ἡ ἡλικία της!